

Борьо. — Радостъ!

Лѣкарътъ. — Що за очудване!

Мара. — Почва да приготвя за прѣмивка на очитѣ.

Борьо. — Радостъ! Моята радостъ е отдавна отлѣтяла другадѣ.

Лѣкарътъ — Какъ често радостта се връща! Тя е каго лѣстовичка: дойде ли пролѣтъ — тя се връща.

Борьо — Кой знае!

Лѣкарътъ. — И колко тя е мила тогава! Тогава тя е плѣнителна и жизнерадостна като младостта.

Борьо. — Съ въздишка. Уви!

Лѣкарътъ — Като вижда, че е приготвено за прѣмивка. Но да не философствуваме повече. Нека да те прѣгледамъ че тогава —

Отиватъ къмъ прозореца и почва да му гледа очитѣ.

Мара. — Наднича отъ страна и слѣди всѣка гѣнка по лицето на лѣкаря.

Лѣкарътъ. — Вгледанъ въ очитѣ, клюмва безнадеждно глава.

Мара. — Забѣлзала, навежда се и като вижда очитѣ на Боря отливатъ съзитѣ ѝ и се отдалечава съ оборена глава.

Дълго мълчание.

Лѣкарътъ. — Извършва прѣмивката и почва да му прѣвързва очитѣ.

Борьо. — Какъвъ хубавъ снѣгъ!

Лѣкарътъ. — Не гледай въ снѣга, сега!

Борьо — Какъвъ бѣлъ, цвѣтистъ снѣгъ, а едъръ като люспитѣ на шаранъ.

Лѣкарътъ. — Азъ те моля да зажимишъ.

Борьо. — Да жимя прѣдъ такава гледка!

Лѣкарътъ. — Като оздравѣешъ — гледай колщѣшъ, но сега. Довършилъ прѣврѣзката.

Борьо. — Пакъ въ тъмница! Колко ми дотѣгна тая тъмнина!

Лѣкарътъ — Подава му рѣжа и го завежда на диванчето. А сега ще разберешъ, чувството: какво е то да виждашъ въ тъмнината!

Борьо. — Да!